BAZE DE DATE

CURS 8

Regulile lui Codd. Normalizare (partea 1).

Caracteristici ale modelului relaţional:

- nu există tupluri identice;
- ordinea liniilor şi a coloanelor este arbitrară;
- articolele unui domeniu sunt omogene;
- fiecare coloană defineşte un domeniu distinct şi nu se poate repeta în cadrul aceleiaşi relaţii;
- toate valorile unui domeniu corespunzătoare tuturor cazurilor nu mai pot fi descompuse în alte valori (sunt atomice).

Avantajele modelului relaţional:

- fundamentare matematică riguroasă;
- independenţă fizică a datelor;
- posibilitatea filtrărilor;
- existenţa unor structuri de date simple;
- realizarea unei redundanțe minime;
- supleţe în comunicarea cu utilizatorul neinformatician.

Avantajele modelului relaţional:

- fundamentare matematică riguroasă;
- independenţă fizică a datelor;
- posibilitatea filtrărilor;
- existenţa unor structuri de date simple;
- realizarea unei redundanţe minime;
- supleţe în comunicarea cu utilizatorul neinformatician.

Limite ale modelului relaţional:

- rămâne totuşi redundanţă,
- ocupă spaţiu,
- apar fenomene de inconsistenţă,
- nu există mecanisme pentru tratarea optimă a cererilor recursive,
- nu lucrează cu obiecte complexe,
- nu există mijloace perfecţionate pentru exprimarea constrângerilor de integritate,
- nu realizează gestiunea totală a datelor distribuite,
- nu realizează gestiunea cunoştinţelor.

- În anul 1985, E.F. Codd a publicat un set de 13 reguli în raport cu care un sistem de gestiune a bazelor de date poate fi apreciat ca relaţional.
 - Niciun sistem de gestiune a bazelor de date nu respectă absolut toate regulile definite de Codd, dar acest lucru nu împiedică etichetarea acestor sisteme drept relaţionale.
- Nu trebuie apreciat un SGBD ca fiind relaţional sau nu, ci măsura în care acesta este relaţional, deci numărul regulilor lui Codd pe care le respectă.

- Regula 1 regula gestionării datelor. Un SGBD relaţional trebuie să fie capabil să gestioneze o bază de date numai prin posibilitățile sale relaţionale.
- Regula 2 regula reprezentării informaţiei. Într-o bază de date relaţională, informaţia este reprezentată la nivel logic sub forma unor tabele ce poartă numele de relaţii.
- Regula 3 regula accesului garantat la date. Fiecare valoare dintr-o bază de date relaţională trebuie să poată fi accesată în mod logic printr-o combinaţie formată din numele relaţiei, valoarea cheii primare şi numele atributului.
- Regula 4 regula reprezentării informaţiei necunoscute. Un sistem relaţional trebuie să permită utilizatorului definirea unui tip de date numit "null" pentru reprezentarea unei informaţii necunoscute la momentul respectiv.

- Regula 5 regula dicţionarelor de date. Asupra descrierii bazelor de date (informaţii relative la relaţii, vizualizări, indecşi etc.) trebuie să se poată aplica aceleaşi operaţii ca şi asupra datelor din baza de date.
- Regula 6 regula limbajului de interogare. Trebuie să existe cel puţin un limbaj pentru prelucrarea bazei de date.
- Regula 7 regula de actualizare a vizualizării. Un SGBD trebuie să poată determina dacă o vizualizare poate fi actualizată și să stocheze rezultatul interogării într-un dicţionar de tipul unui catalog de sistem.
- Regula 8 regula limbajului de nivel înalt. Regulile de prelucrare asupra unei relaţii luată ca întreg sunt valabile atât pentru operaţiile de regăsire a datelor, cât şi asupra operaţiilor de inserare, actualizare şi ştergere a datelor.

- Regula 9 regula independenței fizice a datelor: Programele de aplicație și activitățile utilizatorilor nu depind de modul de depunere a datelor sau de modul de acces la date.
- Regula 10 regula independenței logice a datelor. Programele de aplicație trebuie să fie transparente la modificările de orice tip efectuate asupra datelor.
- Regula 11 regula independenței datelor din punct de vedere al integrității. Regulile de integritate trebuie să fie definite într-un sublimbaj relațional, nu în programul de aplicație.
- Regula 12 regula independenței datelor din punct de vedere al distribuirii. Distribuirea datelor pe mai multe calculatoare dintr-o rețea de comunicații de date nu trebuie să afecteze programele de aplicație.
- Regula 13 regula versiunii procedurale a unui SGBD. Orice componentă procedurală a unui SGBD trebuie să respecte aceleași restricţii de integritate ca şi componenta relaţională.

- Deoarece regulile lui Codd sunt prea severe pentru a fi respectate de un SGBD operaţional, sau formulat criterii minimale de definire a unui sistem de gestiune relaţional.
- Un SGBD este minimal relaţional dacă:
 - toate datele din cadrul bazei sunt reprezentate prin valori în tabele;
 - nu există pointeri observabili de către utilizator;
 - sistemul suportă operatorii relaţionali de proiecţie, selecţie şi compunere naturală, fără limitări impuse din considerente interne.
- Un SGBD este complet relaţional dacă este minimal relaţional şi satisface în plus condiţiile:
 - sistemul suportă restricţiile de integritate de bază (unicitatea cheii primare, constrângerile referenţiale, integritatea entităţii).
 - sistemul suportă toate operaţiile de bază ale algebrei relaţionale.

- În procesul modelării unei baze de date relaţionale, o etapă importantă o reprezintă normalizarea relaţiilor conceptuale (Codd), adică obţinerea de relaţii "moleculare" fără a pierde nimic din informaţie pentru a elimina:
 - redundanţa;
 - anomaliile reactualizării informaţiilor.

- Tehnica normalizării permite:
 - obţinerea unei scheme conceptuale rafinate printr-un proces de ameliorare progresivă a unei scheme conceptuale iniţiale a bazei de date relaţionale.
- După fiecare etapă de ameliorare, relaţiile bazei de date ating un anumit grad de perfecţiune, deci se află într-o anumită formă normală.
 - Trecerea unei relaţii dintr-o formă normală în alta, presupune eliminarea unui anumit tip de dependenţe nedorite, care sunt transformate în dependenţe admisibile, adică dependenţe care nu provoacă anomalii.

- Procesul de ameliorare a schemei conceptuale trebuie:
 - să garanteze conservarea datelor, adică în schema conceptuală finală trebuie să figureze toate datele din cadrul schemei iniţiale;
 - să garanteze conservarea dependenţelor dintre date, adică în schema finală fiecare dependenţă trebuie să aibă determinantul şi determinatul în schema aceleiaşi relaţii;
 - să reprezinte o descompunere minimală a relaţiilor iniţiale, adică niciuna dintre relaţiile care compun schema finală nu trebuie să fie conţinută întro altă relaţie din această schemă.

Există două metode pentru a modela baze de date relaţionale fără anomalii sau pierderi de informaţie.

- Schema descompunerii pleacă de la o schemă relaţională universală ce conţine toate atributele BD.
 - Schema se descompune prin proiecţii succesive în subrelaţii.
 - Descompunerea se opreşte când continuarea ei ar duce la pierderi de informaţie.
 - Algoritmii de descompunere se bazează, în general, pe descrierea formală a dependenţei dintre atribute.
- Schema sintezei pleacă de la o mulţime de atribute independente.
 - Utilizând proprietăţi de semantică şi legături între atribute se pot compune noi relaţii, astfel încât, acestea să nu sufere de anumite anomalii.
 - Algoritmii se bazează, în general, pe teoria grafurilor pentru a reprezenta legăturile între atribute.

- O relaţie universală este o relaţie ce grupează toate atributele care modelează sistemul real cercetat.
- Fie E, mulţimea dependenţelor considerate de proiectantul bazei pentru o schemă relaţională sau pentru o relaţie universală.
 - Plecând de la o mulţime de proprietăţi formale ale dependenţelor, proprietăţi considerate drept reguli de deducţie (axiome), poate fi obţinută mulţimea maximală de dependenţe asociate lui E. Această mulţime defineşte închiderea lui E.

- Fie *E* mulţimea dependenţelor unei relaţii şi p_1 , p_2 , ..., p_r , $r \ge 1$, proprietăţi formale ale acestor dependenţe.
 - Dacă există o mulţime E', astfel încât orice dependenţă a mulţimii E este derivabilă din E'prin aplicarea proprietăţilor $p_1, p_2, ..., p_r$, atunci mulţimea E'defineşte **acoperirea** lui E pentru proprietăţile $p_1, p_2, ..., p_r$.
- E'este o acoperire minimală pentru E, dacă nu există nici o submulţime proprie, nevidă a lui E'care să fie o acoperire pentru E. Evident, E şi E'au închideri identice, deci dispun de acelaşi potenţial informaţional!

- Fie $R(A_1, A_2, ..., A_n)$ o schemă relaţională şi fie X, Y submulţimi de atribute ale lui R.
 - X determină funcţional Y sau Y depinde funcţional (FD) de X, dacă pentru orice relaţie r (valoare curentă a lui R) nu există două tupluri care să aibă aceleaşi valori pentru atributele lui X şi să aibă valori diferite pentru cel puţin un atribut din Y. Cu alte cuvinte, o valoare a lui X, determină unic o valoare a lui Y.
- Notaţie: $X \rightarrow Y$. X este numit **determinant**, iar Y este numit **determinat** (sau dependent).
 - lacktriangle Dependenţa funcţională $X \to Y$ este **trivială** dacă $Y \subseteq X$.

- Comparând toate submulţimile de atribute ale unei relaţii şi determinând legăturile dintre ele, se pot obţine toate dependenţele funcţionale pe care o relaţie le satisface.
 - Această abordare nu este eficientă, consumând mult timp.
- Există posibilitatea ca, ştiind anumite dependenţe funcţionale şi utilizând reguli de deducţie, să fie obţinute toate dependenţele funcţionale.

Fie X, Y, Z, W mulţimi de atribute ale unei scheme relaţionale R şi fie următoarele axiome:

- **Ax1** reflexivitate. $X \to X$. Mai general, dacă $Y \subseteq X$, atunci $X \to Y$.
- ► Ax2 creşterea determinantului. Pot fi considerate următoarele formulări echivalente pentru această axiomă.
 - Dacă $X \rightarrow Y$ și $X \subseteq Z$, atunci $Z \rightarrow Y$.
 - Dacă $X \rightarrow Y$ și $W \subseteq Z$, atunci $X \cup Z \rightarrow Y \cup W$.
 - Dacă $X \rightarrow Y$ atunci $X \cup Z \rightarrow Y \cup Z$.
 - Dacă $X \rightarrow Y$ atunci $X \cup Z \rightarrow Y$.
- **Ax3** tranzitivitate. Dacă $X \rightarrow Y$ şi $Y \rightarrow Z$, atunci $X \rightarrow Z$.

- O mulţime de axiome este completă dacă şi numai dacă plecând de la o mulţime de dependenţe E se pot obţine toate dependenţele închiderii lui E, utilizând axiomele mulţimii.
- O mulţime de axiome este închisă dacă şi numai dacă plecând de la o mulţime de dependenţe E, nu poate fi dedusă cu ajutorul axiomelor o dependenţă care nu aparţine închiderii lui E. (nu obţin altele!)
- Ullman a demonstrat că axiomele Ax1 Ax3, numite axiomele lui Amstrong, reprezintă o mulţime închisă şi completă de axiome. Consecinţa acestui rezultat este că închiderea lui E reprezintă mulţimea dependenţelor deduse din E, prin aplicarea axiomelor lui Amstrong!!!

- Nu toate dependenţele funcţionale sunt folositoare pentru modelarea relaţională.
- O dependenţă funcţională $X \to Y$ se numeşte **dependenţă funcţională totală** (FT), dacă şi numai dacă nu există nicio submulţime proprie $X' \subset X$, astfel încât $X' \to Y$.
 - Dacă există o submulţime proprie X'⊂X, astfel încât X'→ Y, atunci dependenţa funcţională X → Y este parţială. În axioma Ax2, dependenţa Z → Y este o dependenţă funcţională parţială.

- În cazul dependenţei funcţionale totale, axiomele lui Amstrong se reduc la o axiomă unică şi anume pseudo-tranzitivitatea:
 - lacktriangle dacă $X \to Y$ și $W \cup Y \to Z$, atunci $W \cup X \to Z$.
- Această axiomă este o regulă de deducţie completă pentru total dependenţe:
 - ightharpoonup pseudo-tranzitivitatea implică tranzitivitatea ($W = \emptyset$);
 - reflexivitatea nu poate fi utilizată pentru a obține dependențe totale;
 - reflexivitatea şi pseudo-tranzitivitatea implică creşterea.

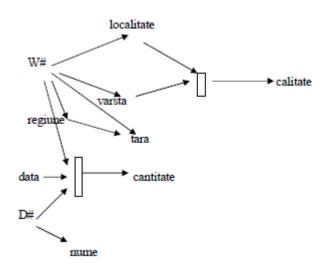
- Dacă F este o mulţime de dependenţe funcţionale totale, atunci închiderea pseudo-tranzitivă F⁺ a acestei mulţimi este reuniunea mulţimilor dependenţelor funcţionale totale care pot fi obţinute din F folosind axioma de pseudo-tranzitivitate.
- Două mulţimi de dependenţe funcţionale totale sunt echivalente dacă au închideri pseudo-tranzitive identice.
 - Pentru a modela scheme relaţionale se consideră mulţimi minimale de dependenţe funcţionale totale, capabile să genereze toate închiderile pseudo-tranzitive. Aceste mulţimi definesc acoperiri minimale.

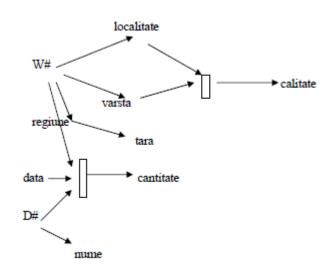
- O mulţime de dependenţe funcţionale totale F* asociată unei mulţimi de atribute A defineşte o acoperire minimală dacă satisface următoarele proprietăţi:
 - nici o dependenţă funcţională din F* nu este redundantă;
 - toate dependențele funcționale totale între submulțimi ale lui A sunt în închiderea pseudo-tranzitivă a lui F^* .
- Orice mulţime de dependenţe totale are cel puţin o acoperire minimală. Alegerea acoperirii minimale este punctul de start în modelarea schemelor relaţionale.

- Dependențele funcționale între atributele bazei pot fi reprezentate grafic.
 - Fie $A = \{A_1, A_2, ..., A_n\}$ o mulţime de atribute şi fie o mulţime de dependenţe funcţionale $\{X_i \to A_j\}$, unde X_i este o submulţime a lui A.
- Graful dependenţelor funcţionale este un graf direcţionat bipartit, definit astfel:
 - 1. pentru fiecare atribut A_i există un singur **nod** având eticheta A_i ;
- 2. pentru fiecare dependență funcțională de forma $A_i \rightarrow A_j$, există un **arc** de la A_i la A_j ;
- 3. pentru fiecare dependenţă funcţională de forma $X_i o A_j$, unde mulţimea X_i este definită de $X_i = \{Ai_1, ..., Ai_p\}$ cu p > 1, există un **nod auxiliar** etichetat prin X_i şi **o mulţime de arce** plecând de la $Ai_1, ..., Ai_p$ pentru a obţine pe X_i şi **printr-un arc adiţional** de la X_i la A_j . Nodurile X_i se reprezintă prin dreptunghiuri.

Exemple:

1. Graful dependențelor funcționale pentru schema relațională CONSUMATOR_DE_VIN(W#, localitate, varsta, calitate, regiune, tara, D#, nume, data, cantitate) și acoperirea minimală.

2. Graful dependențelor funcționale pentru schema relațională OBIECTIV_INVESTITIE. Dependențele sunt deduse din regulile impuse de beneficiar!

